

Молот комунар

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 11 січня 1986 року

№ 5 (3668).

Ціна 2 коп.

ДЕЛЕГАТ З'ІЗДУ

Понад 15 років тому кращого молодого прохідника шахти «Верболозівська» Миколу Попова з групою товаришів послали на завершення будівництва шахти «Ведмежівська». Успішно справившись із завданням, він виявив бажання залишитися працювати на новому місці. Відтоді в житті Миколи Вікторовича відбулося багато пам'ятних подій. Його прийняли в члени партії, обрали бригадиром комсомольсько-молодіжної бригади, яка нині серед правофлангових соціалістичного змагання в об'єднанні «Олександрівський». За високі виробничі показники Попов нагороджений орденом Дружби народів, почесним знаком «Шахтарська слава» третього ступеня, йому присвоєно високе звання «Почесний шахтар». М. В. Попов обраний делегатом XXVII з'їзду Компартії України.

На знімку: М. В. Попов.

Фото В. ГРИБА.

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

доярки колгоспу «Союз»
Знам'янського району

Лідії КУЖЕНКО.

Ідучи назустріч XXVII з'їздові КПРС та виявивши внутрішні резерви, беру на себе такі соціалістичні зобов'язання:

— надіти у стартовому році дванадцяті п'ятирічки по 6100 кілограмів молока від кожної корови;

— довести проценту жирності молока до 3,6;

— здавати першим сортом 100 процентів молока;

— боротися за одержання 20 телят від 20 корів;

— виконати план року до листопада 1986 року;

— раціонально використовувати корми;

— постійно підвищувати свій ідейно-політичний рівень.

Викликаю на соціалістичне змагання доярку нашого господарства Світлану Потопальську.

ЦІЛКОМ згодна з афоризмом, народженим XX століттям, що Аерофлот у справах реклами може суперничати хіба що з кінематографом... І ніколи, навіть у відверто нелютну погоду, не поспішає здавати квиток — знаю, що кількохгодинне чекання в аеропорту варте того, щоб потім подолати відстань у 900 кілометрів за дві-три години. Якщо несприятливі метеорологічні умови забрали у вас час, то чудо-техніка тут же допоможе його наздогнати.

Іншим винаходом цивілізації економити час, затрачений на переміщення в межах міста, є таксі. Але...

«...З Києва до Кіровограда летіли 45 хвилин. Вечірнє місто зустрічало нас дощем, таким недоречним у зимовий час. Але ж «У природи нет плохой погоды...», та й кажуть, примета хороша, коли незнайоме місто зустрічає приїжджих дощем. На стоянці таксі не було жодної людини. «Уже вдача, — промайнула думка, — примета спрадіжується... Перша ж машина буде нашою». Проте, після півгодинного чекання почало насторожувати те, що за нами ніхто не займає черги... І тільки через годину, добравшись до центру міста автобусом, ми зрозуміли, що кіровоградці, коли хочуть зекономити час, не витрачають його на марні очікування на стоянках. Таксі на них заїжджають дуже рідко...». Ось такий лист від гостей нашого міста принесли пошта минулого року.

Зовсім недавно я теж поверталася з Києва літаном. Останнім рейсом. І теж хотілося пошвидше добратися додому. Але ж і в Кіровограді, і знаю, що чекати таксі на стоянці у вечірній час — справа майже безнадійна. Проте вихід підказала стюардеса. Просячи з пасажирами і повідомляючи гостям Кіровограда, яким транспортом краще добратися до центру, вона проінформувала таку, що таксі вам допоможе замовити довідкова служба аеропорту...

А що, подумалося вже в машині, можливо, нас не так і погано обслуговують? Просто в силу відсутності необхідної інформації ми не вміємо користуватися деякими послугами. А значить, є необхідність уточнити деякі свої права, можливість пасажирів. Про це сьогодні наша розмова із заступником начальника АТП-10001 по експлуатації Миколою Яковичем ХАРЧЕНКОМ.

М. Я. ХАРЧЕНКО: Почну з того, що погоджусь і з вами, і з наріканнями пасажирів: простояти на стоянках таксі — це, справді, марно тратити час. Вимушений зізнатися: вони не популярні в нашому місті ні у таксистів, ні у пасажирів. І ті, і другі можуть інколи простояти там безуспішно. Спробую пояснити. Згідно існуючого положення, на кожну тисячу міських жителів має бути один таксомотор. Парк же нашого автотранспортного підприємства № 10001 значно скромніший — 166 автомобілів. Якщо врахувати населення Кіровограда, то у нас один таксомотор припадає майже на дві тисячі мешканців. А оскільки в мінулі на лінії знаходиться 70—80 машин, то і того більше. І от тепер подумайте разом, чому ж немає машин на стоянках? Та вони просто не доїжджають туди — їх перехоплюють по дорозі. До того ж, у водіїв план, ви знаєте, на нього працює кожна робоча хвилина. Звичайно, в перспективі проблема забезпечення міста необхідною кількістю автомобілів буде вирішуватися позитивно — почате

«НЕ ЧЕКАЙТЕ ДАРЕМНО...»

підказують представники служби автосервісу

будівництво таксопарку, розраховане на утримання 400 автомобілів. Потроху поповнюємо парк. У 1985 році ми одержали 24 нових автомобілі, щоправда, в основному «Москвичі». Ви пам'ятаєте їх на вулиці міста? У новому році має прибути ще 12 автомобілів «ГАЗ-24», 14 «Москвичів», 8 мікроавтобусів — «профів».

КОР.: Миколо Яковичу, погоджуюся з вами, що на переобладнання транспорту в цілому і таксі зокрема є об'єктивні причини. Щоправда, об'єктивні причини — це, як і в даному випадку, сума суб'єктивних... Та ось ж, пасажирів цікавить більше як зекономити час, а не ЧОМУ вони його втрачають. Що ми їм порадимо?

М. Я. ХАРЧЕНКО: ...Замовляти таксі по телефону. Зручно і швидко, не сумнівайтесь. Не без гордості скажу, що по обслуговуванню пасажирів радіофікованими автомобілями ми утримуємо першість по Україні. У 1984

році, скажімо, ми виконали 267 тисяч таких замовлень, у 1985 — близько 264 тисяч. Ця форма обслуговування пасажирів вигідна і нам — високий коефіцієнт використання платного проїзду, — і пасажирам — я потрібний час таксі чекати вас біля самого під'їзду. Зараз у нас радіофіковано 104 автомобілі, надалі ще будемо збільшувати їх кількість. У новому році сподіваємось встановити також ще одну радію на іншій частоті — це питання ми уже порушували перед міським виконкомом. Наша «Берізка» працює цілодобово, в кожній зміні по три диспетчери. І, повірте, це справді, гаряча точка. Я сьогодні був там о 6-й ранку — дівчаткам не позаздриш: в одну трубку відповідають, інша, знята, чекає. І 65—70 радіофікованих автомобілів на лінії. Друга рація трохи розвантажила б і ефір, і наших дис-

петчерів. Та й замовників менше б перевіряли на витримку частими короткими гудками — зайнято... До речі, з нового року у нас змінився № телефону, по якому замовляють таксі: «0-58».

КОР.: І все-таки уточнимо по-дробиці: а якщо, скажімо, в домі немає телефону? М. Я. ХАРЧЕНКО: Згідно наказу міністра уже близько двох років замовлення приймаються і з телефонів-автоматів. Хоча, звичайно, трапляються і «обманні» виклики... І ще одне, щодо стоянок. Якщо ви підійшли, а машини немає, зверніться до диспетчера (і на центральній стоянці біля «Дитячого світу», і на вокзалах вони працюють з 8.00 до 17.00), він тут же викличе таксі по телефону.

КОР.: А як в автотранспортній вишується кадрове питання?

М. Я. ХАРЧЕНКО: Як і всюди в транспорті... Хоч сьогодні візьмемо у штат 20—28 водіїв. Бажаючих працювати в таксі немало, проте для нас важливий якісний підбір кадрів. Хай це

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

буде водій третього класу, але тут же обов'язкова умова: стаж роботи має бути не менше трьох років. Нам же пасажирів возити. Значить, окрім водійської майстерності ще обов'язкова і ввічливість, і витримка, і особиста культура, і чесність...

КОР.: От, до речі, щодо останнього. Один мій знайомий, дізнавшись, що я збираюся писати про таксі, запитав: «А ти, коли їдеш, даєш таксистам «чайові»?». Розумію його цікавість: адже подібне запитання давно потрапило в розряд тестових, і відповідь мала пролітати а т і мої погляди, перенесення... А от

тепер, з вашого дозволу, цей коротенький тест проведе я. Я ставляюся водії до думки, що побудує: «Робота таксиста — «дохідливо» місце?».

М. Я. ХАРЧЕНКО: Серед водіїв теж є різні. Проте я твердо переконаний, що чесних людей завжди більше. Знаєте, працювати на таксі непросто. Нерідко — виїзд о 5-й ранку, зміна — у святі, у вихідні, та й цілий день не просто за кермо триматися — людей возиш. А тут різні настрої, різні претензії. І план, звичайно. Але я вам скажу, наші водії мають хороший заробіток. Якщо план виконується й перевищується, щомісячна премія. Так що, думаю, чесна людина, що поважає себе і дорожить престижем своєї професії, навряд чи стане розмінюватися на «чайові».

КОР.: А скарги пасажирів вам доводяться розглядати?

М. Я. ХАРЧЕНКО: Трапляються, на жаль.

КОР.: Якоюсь одним із водіїв розповідав по дорозі, що, коли хтось із них «проштрафиться», їх переводять на маршрути таксі. Це, справді, метод покарання?

М. Я. ХАРЧЕНКО: Коли хтось із них «проштрафиться», то швидше на грузовик пересяде, або взагалі від водіння буде звільнений.

А щодо маршрутних таксі, то окремі з них себе добре зарекомендували, особливо Новомиколаївка — Пацаєва... Зараз проходить об'їзд ще один маршрут, тепер № 1, що пролягає через Ковалівку, центр, залізничний вокзал, аеропорт.

КОР.: Миколо Яковичу, ще хочу уточнити деякі права пасажирів. Нерідко у вихідні на стоянках збирається чимало машин, а коли підійдеш, тільки й чуєш: «Іду за місто». Це що, теж передбачена форма обслуговування?

М. Я. ХАРЧЕНКО: Взагалі водіям другої колони ми дозволяємо виїжджати за місто в радіусі 50 кілометрів. Але ж це зовсім не значить, що водій має право відмовити пасажирів возити їх по місту. Маршрут замовляють пасажирі, і тільки вони, а ми їх обслуговуємо.

Л. ЯРМОЛЕНКО.

ТЕЛ. 0-58

ТЕЛ. 0-58

ТЕЛ. 0-58

9 січня завершився Всесоюзний тиждень науки, техніки і виробництва для дітей та юнацтва. За дванадцять років проведення його учасниками були мільйони піонерів і школярів. Так, нині тільки в нашій області загалом в 2151 технічному гуртку (при станціях юних техніків, будинках піонерів, школах) займається 33 205 школярів. Одних тиждень захопив романтикою творення, іншим допоміг вибрати професію.

Тиждень науки, техніки і виробництва — це підсумки роботи юних техніків, конструкторів, дослідників, це звіт учасників Всесоюзного огляду «Юні техніки, натуралісти і дослідники — Батьківщині!», в рамках якого проходить тиждень, про свої успіхи.

Найактивнішими учасниками конкурсів, турнірів, виставок стали гуртківці Світловодської станції юних техніків, а також олександрійці та знам'янчани.

тарка — сортувальня, сортувальня картоплі, реле автоматичного включення маяків і вуличного освітлення.

Сьогодні, справді, вже важко знайти галузь народного господарства, де б не приклали своїх рук, знань і вмінь юні техніки. Електроніко-обчислювальні машини, основи програмування та інформатики — це підкорилися гуртківцям — програмістам Малописківської станції

рожинський, Мишко Волков, Андрій Коваль зі Світловодська виготовили передавач для гуртка «Полонання на лисичі». Цей прилад могли побачити не тільки на республіканській виставці кияни та гості міста, а й в Будинку монголо-радянської дружби в Монголії.

Можливо, у більшості з сьогоднішніх гуртківців захоплення технікою переросте у справжнє поклоніння, «само» спраду. Як ось інженерами-конструк-

торами суден стали колишні гуртківці-судомодельністи М. Залужовський (працює в Миколаєві), Валерій Прохуров (тепер в Ленінграді).

В Одеському морехідному училищі навчається Юрій Заверюха, вчорашній гуртківець. Виконавець обласної станції юних техніків, чемпіон СРСР Андрій Бражко закінчив суднобудівний інститут, колишній автомодельніст В. Касьян — Брянський автодорожний інститут.

Цей список можна продовжити. Та й справа, мабуть, не в цьому. Головне, що в гуртках школярів проникають у світ науки і техніки, захоплюються винахідливістю і дослідницькою роботою, закріплюють свої знання і набувають нових, творять, дерзають, конструють, випробовують. Головне, що не сплять на досягнутому.

І ЧЕМПІОНІВ МАЄМО СВОЇХ

Цікаво займатися в клубі юних техніків «Зірочка» при виробничому об'єднанні по сілках «Червона зірка». Кожен з 360 школярів, які приходять сюди, знайшов собі захоплення до душі: в нас діють гуртки судномодельний, автомодельний, ручної чеканки, конструювання сільськогосподарських машин і механізмів, радіоелектроніки, інформатики і обчислювальної техніки, фотографік. Молодші школярі займаються в гуртках технічного моделювання.

В автомодельному та судномодельному гуртках готуються команди для участі в обласних змаганнях. У нас вже є свої чемпіони. Так, Олексій Науменко, Саша Григорович, Ігор Шевченко стали чемпіонами області по судномодельному спорту.

У ці шкільні канікули весь свій вільний час ми провадили в клубі. Після занять в гуртках ми з задоволенням можемо пограти в шахи, шашки, настільний теніс. А в рамках Всесоюзного тижня науки, техніки і виробництва для дітей та юнацтва ми брали участь у вечорі юних техніків, відвідали музей трудової слави заводу «Червона зірка».

О. ФУНДЕРАТ,
учень 6-го класу Кіровоградської СШ № 34.

Щодня—

З КНИГОЮ

Закінчилися веселі шкільні канікули. Працівники обласної бібліотеки для дітей імені А. П. Гайдара подбали про те, щоб відпочинок школярів був не тільки змістовним, духовно багатим. Юні читачі, які відвідували у літній час бібліотеку, мали змогу ознайомитися з книжковими виставками «Рік крокує по планеті», «З піснею весело зустрічати моє рідне», «В гостях у казки», «Почитай, щоб дізнатися».

Вітаємо всіх, хто взяв участь у цих заходах. Бажаємо всім читачам успіхів у навчанні та творчості.

Бібліотекари зустрічалися з дітьми в різних місцях відпочинку. Як святкують Новий рік у різних країнах світу? — учасниками такої бесіди стали відвідувачі дитячого театру «Мир».

Складовою частиною канікул був Всесоюзний тиждень науки, техніки і виробництва для дітей та юнацтва. Працівники бібліотеки виступили перед учасниками оглядом нової техніки і літератури.

З геніальними відкриттями відомих письменників-фантастів познайомилися читачі пресиформації «Від фантастики до наукових звершень», а бібліографічний огляд «Піонер — значить перший» — з життям підлітків вчені.

В дні канікул ми відзначили ще одне свято, яке ніколи не загине в пам'яті. Це — день вивільнення м. Кіровограда від німецько-фашистських загарбників. У цей день відбулася бесіда «Вони врятували наше місто», колективна бесіда по книзі Дмитра Кавенка «Хорас з нашого села», а також прослухали грамзапис «Сень Великий Вісхресний війни».

Багато цікавих справ під час канікул у клубі гуртка «Юні друзі бібліотеки». Оформлено виставку відремонтованих книжок «Книги — це наше дружба, обіймає душі, не злізла». Протягом минулого року гуртківці відвідали до належного виду більше 400 книг.

В останні дні канікул наймолодші школярі також день казки, а також участь у музичній грі «З якої ми країни» прослухали грамзапис «Книги і лялька».

Л. МАТВІЄНКО,
головний бібліограф обласної бібліотеки для дітей імені А. П. Гайдара.

Слово про вас, кулібіни

Змагання, в повному розумінні цього слова, не було. Були виставки юних техніків, олімпіади, огляди, пропозиції. І перемогла загалом не тільки дружба. Перемогла творча винахідливість, творча думка, допитливий розум, вміння і талант винахідника, дослідника, раціоналізатора, техника. Перемогло захоплення потрібною справою, користь від якої чимала. Зрештою, посудіть.

Щоразу з метою дальшого розвитку і широкої пропаганди дитячої технічної творчості проводиться Всесоюзна загальною виставка технічної творчості піонерів і школярів «Твори, винаходи, пробуй!». Тисячі листів надходять на адресу «патентного бюро» журналу «Юний техник». Креслення своїх пропозицій про пошук найбільш економічних видів енергії надіслали і

гуртківці Вільшанської районної станції юних техніків. За рік вони розробили і сконструювали два вітроенергетичні пристрої, і два на рівні винаходу. Вивчення патентної документації показало, що за конструкцією вони значно перевершують існуючі.

Уже протягом багатьох років керівник фізико-технічного гуртка Олександрівської станції юних техніків О. Т. Осипенко разом з своїми хлопцями займається удосконаленням універсального програмного апарату, який використовується на шкільних уроках. Прилад демонструвався на республіканській виставці досягнень народного господарства.

Загалом, розумом і руками юних техніків Олександрівщини створено чимало потрібних і цікавих речей. Це і модель кормового, уніфікована моло-

жонська, якими керує Ю. О. Матко, інженер-програміст.

Однією з кращих робіт минулого року визнані модель причепи до трактора для снігозатримання, яку створили сезонні школярі (з Кіровоградського району), імпульсний пристрій для очистки бункера від налипання будівельних матеріалів.

А досвід роботи В. Г. Доброва, керівника колективного клубу юних техніків с. Добре Вільшанського району, представлений на стендах республіканської СЮТ. Це і чудовий приклад вирішення кадрового питання на селі.

Творчому пошуку, винахідливості багатьох гуртківців можна просто позавидувати. Значних успіхів в технічній творчості досягли Олег Яровий та Андрій Жуковський, гуртківці «Юного хіміка» Ульяновської СЮТ. Сергій До-

Моторизатор, створений у гуртку сільськогосподарського конструювання Онуфріївського будинку піонерів, нині демонструється на ВДНГ УРСР серед 300 експонатів виставки «Кращі роботи молодих новаторів виробництва, спрямовані на підвищення продуктивності праці». Восьмикласники Станіслав Малейніков та Володимир Гузема, безпосередні учасники створення пристрою, дали нам міні-інтерв'ю.

— Це перше наше «дитинство», — і відразу такий успіх. Мабуть, воно надихає на нові пошуки, чи не так? Мрій та ідей вистачає. Але, перш за все, ми готуємося вже на щорічну виставку сонячний водонагрівач, який використовуватиметься для побутових потреб. Ви уявляєте: приблизно літньому воді зберігатиме тепло без будь-якого підігріву. Друге наше завдання — створити моторчик з двигуном від моторолера «Електрон».

На знімку: гуртківці Онуфріївського будинку піонерів Вадим ІГНАТІК, Станіслав МАЛЕЙНІКОВ та Володимир ГУЗЕМА з своїм керівником та наставником Віктором Сергієвичем СОЛОВАЙОВИМ.

Фото В. ГРИБА.

ВИСТАВКА ТВОРЧОСТІ ЮНИХ

Своєрідним підбиттям підсумків цієї багатогранної, дієсно цікавої роботи, яку проводять позашкільні установи Світловодська, стала науково-практична конференція «Юні техніки, натуралісти і винахідники — Батьківщині!».

На відкритті передувала виставка науково-технічної творчості, експонати на яку представили гуртківці Палацу піонерів і школярів, станції юних техніків і натуралістів, дитячо-підліткових клубів, створених за місцем проживання, і місцевих творчих об'єднань.

Серед численних експонатів колективна робота колективів (керівник гуртка С. В. Носицький) Віктора Волкова, Юрія Стененка, Василя Володимира і Вячеслава Гончарова «Комплект стартового пристрою для обслуговування змагань по картингу». До речі, пристрій отримав високу оцінку спеціалістів під час обласних змагань, де проходило його випробування.

Заслужують уваги ряд моделей, виготовлених юними умільця-

ми — судномодельстами (керівник В. Х. Мельник), цікаві за конструкцією «Автораллі» (керівана по радіо гонча модель), яку створив Володимир Шрубенко, модель аеромобіля та інші виробні автомодельного гуртка СЮТ, яким керує В. Г. Чистос.

Свій прилад, здатний перевірити правильність визначення складників фосфорних мінеральних добрив, виставив восьмикласник СШ № 10 Олег Євтеєв, а майбутні випускники цієї ж десятирічки Михайло Омелянцев і Вячеслав Говорун сконструювали автоколивальну систему і ламповий генератор автоколивальної частоти. Всі вони, як і десятикласник Олександр Павлов, який продемонстрував роботу свого прилада — «Екзамінатор з хімії» — вихованці вчительки Л. І. Курникової.

Чотири задані програми може перевірити «Стенд контролю». — колективний пристрій гуртка середньої школи № 5, яким керує Л. В. Антонова.

І. КАРАНТ,
м. Світловодськ.

«МАТЕМАТИК»—ДИПЛОМАНТ

Є в Новомиргородському районному будинку піонерів і школярів гурток — радіоаціоналізаторів, конструювання та електротехніки. Ось уже третій рік сімдесят учнів місцевих шкіл приходять сюди на заняття до М. М. Платоноса, щоб глибше пізнати улюблену справу, навчитися конструювати і винаходити, стати справжніми майстрами.

Виготовили юні умільці лічильний прилад «Математик», обладнали світлою тир. Та до моделювання яких би виробів не зверталися вони, твердо знають, що живуть на селі, тому зобов'язані удо-

сконалювати сільськогосподарську техніку, і учні змайстрували культиватор, з допомогою якого можна пропалювати бур'яни на плантаціях картоплі, зпущувати міжряддя, «підгортати» куші. Виготовили лопату-автомат, з допомогою якої можна висаджувати картоплю не так, як звичайним способом: копати ямку, а потім класти до неї кілька бульб, а — єдиним рухом, коли лопата акомпуюється в грунт, а в ній уже «заряджена» потрібна кількість бульб. Завдяки цьому досягнуто значної економії часу.

На обласній виставці

учнівської творчості культиватор і «Математик» були відзначені почесним дипломом.

Добре зарекомендували себе відмінним відвідуванням занять, кмітливості і працелюбством учні Олег Перелешин, Сергій Забжан, Олександр Бичков, Валерій Бугайов, Валерій Полонен та інші. Вони очікують до свого вчителя на заняття гуртка, прилучаються до творчості, бо в кімнаті, де стоять перстатки, столи, шафи, завжди цікаво, тут можна знайти справу до душі.

В. ШУЛЬГА,
м. Новомиргород.

Не буде сумно тим, хто в домі

ДОМ — це добровільне об'єднання молодожонів. Так вирішили назвати новостворений клуб молоді сім'ї Микола й Тамара Гаркуші, Таїса і Сергій Мариничі, Василь і Марія Хаци, Сергій і Тетяна Баланди та інші йосипівці, які брали участь у першому, установчому його засіданні.

Всі ці молоді люди працюють у колгоспі імені Леніна Вільшанського району. А створення ДОМу — це наслідок їхнього прагнення цікаво, змістовно організувати своє дозвілля. Віднині щомісяця збиратимуться вони для зустрічей з цікавими людьми села і району, спеціалістами — медиками, педагогами, юристами; щоразу тут проходилимуть конкурси, змагання між сім'ями у вмінні кухарити, майструвати, шити, обговорення книг та кінофільмів, інші заходи, які готуватимуть і проводитимуть самі домівці.

На перше засідання клубу були запрошені також представники парткому

колгоспу імені Леніна, секретарі комсомольських організацій, комсомольські активісти району.

Г. ШАЛАПКО.

Вільшанський район.

«Не стій під мухою»

Так називався один з розділів антиалкогольної виставки карикатур «Тверезість — норма життя», яку організували прихильники тверезого дозвілля у селі Братолобівці Добровеличківського району. Вона була приурочена до цікавого вечора на антиалкогольну тему, на який зібраніся трудівники колгоспу імені Котовського.

Перед початком вечора серед його учасників було

проведено анкету стосовно ставлення до спиртного. Переважна більшість присутніх, відповідаючи на неї, висловилися за проведення безалкогольних вечорів, проводів у армію, за явилася про свою підтримку Указу про боротьбу з пияцтвом і алкоголізмом.

Змістовна розмова відбулася на вечорі. Тут виступили лікар-психолог райлікарні О. Ю. Віваский, заступник начальника райвідділу внутрішніх справ В. В. Талан, учитель Гнатівської СШ Л. П. Чумаков та інші. Агітколлекція Братолобівського СБК «Котівчанка» на чолі з культурописницею Т. І. Кравченко показала свою нову антиалкогольну програму.

В. ВОЛОДИМИРСЬКА.
Добровеличківський район.

Чотирнадцята зустріч

Чотирнадцятий раз поїхав на Кіровоградщині традиційний конкурс самодіяльних театральних колективів по однокласних виставах радянських драматургів.

Цей конкурс, який присвячено XXVII з'їзду КПРС, проводиться під девізом «На сцені наш сучасник». У ньому беруть участь переможці районних оглядів, які пройшли у грудні минулого року.

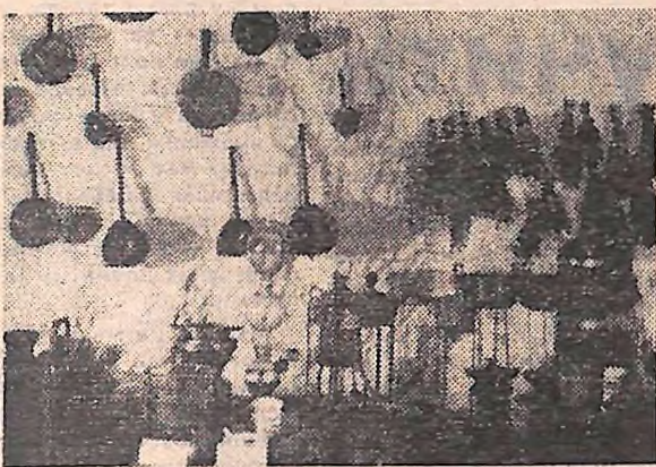
Двадцять один театральний колектив представлятиме своє мистецтво у трьох зонах — на базі Кіровоградського, Новоархангельського та Знаменського районів. Багато ко-

лективів уже знайомі глядачам по минулих конкурсах. Це аматори з Опішківського сільського будинку культури Маловисківського району, Долнінського будинку культури Компанішківського району, будинку культури колгоспу імені Леніна Новоукраїнського району та інші.

Любителі театру зможуть познайомитися і з дебютантами цього конкурсу — самодіяльними колективами Любешівського СБК Голованівського району, Степанівського СБК Устинівського району.

У конкурсній афіші п'єси відомих радянських авторів, які порушують актуальні питання сучасності — Б. Ангера, П. Загребельного, П. Панча, В. Лєвшова.

Г. ХАРИТОНОВ.

«Еліксир молодості» або «Напій довгого життя» викликає цікавість і подив у відвідувачів Львівської аптеки-музею № 15. 250 років минуло цьому фармацевтичному закладові. В шести його залах і підвальних приміщеннях зібрано більш як дві тисячі експонатів. Тут кам'яні й бронзові статуї для приготування сумішей і порошків, старовинні терези з безліччю важків, посуд з фаянсу з латинськими написами, вигадливі тигли, мензурки, шприци. На фото: інтер'єр старовинної аптеки. Фото В. ПЕСЛЯКА. (Фотохроніка РГТАУ).

Напрякніші минулого року в рамках Дня молодіжної книги на Кіровоградщині побувала група письменників видавництва ЦК ВЛКСМ «Молода гвардія». Редактор популярного репертуарного збірника «Молодіжна естрада» Микола Шантаренков, письменник-фантаст Сергій Павлов, поети Іван Лисцов, Григорій Калужний, Олена Колесникова протягом тижня побували в трудових колективах заводу радіоприборів і іншої виробничого об'єднання, в аудиторіях і класах профтехучилищ і десятирічок Кіровограда, Олександрії, Новоукраїнки, Маловисківського району. Цікаві зустрічі пройшли і з працівниками культури, бібліотекарями, членами обласного літературного об'єднання. Велись бесіди й дискусії про шляхи розвитку літератури для молоді, про завдання й проблеми книговидавництва й розповсюдження книг.

Гості — російські поети залишили в редакції добірки віршів із майбутніх книг. Кілька пропонуємо нашим читачам.

Іван Лисцов

ФРОНТОВИКИ

Огонь в окошке светится —
Пусть ярче он горит,
О том, что рады встретиться,
Прохожкам говорит.
Дасно с тобой не видели
Друг друга мы, братан,
С тех пор, как мы, воители,
Вернулись на восток.
Ты помнишь ли, мой давешний,
Товарищ фронтовики,
Как мы с богами в дали шли
Дорогою одной?
Как чертам счаст твоя ми,
Терпели знам счет.
Как в списках проверяли мы
Друзей наперечт.
Прошли десятилетия —
И новые войдут.
И вновь огни победные
В салюте расцветут.
И вспомнят, взошедши за руки,
У Вечного огня
С тобою нас праправнуки:
Тобя,
аго,
меня...

Елена Колесникова

ЗИМА 1947 ГОДА

На редкость морозная, снежная,
за ночь спящими
замерзла плотно
окна.
И даним днем в домах — полумрак,
и девочки не согреться никак,
хоть дали ей три одеда —
таная зима стояла!
На Украине голодный год,
и с девочкой рядом в больнице
был маленький мальчик — подушкой живот:
не все же могли прокормиться...
В больнице — тоска, но без малоб
здесь девочка долго лежала б
засыпанной снегом рамой,
но есть передышки у бед...
Что дальше? Через одиннадцать лет
моєї она станет мамой
и вспомнит погданнубудь сама,
нак необычайна зима,
и тепло нраженного поклаза
разрушеный город, пустые дома
снегами-слоями бинтовала...

З АКИНЧУВАВСЯ лист повторним звертанням: «Дорога редакціє! Надішли мого листа куди треба, щоб вжили заходів. Чому новий закон проти пияцтва не дійшов до Шарівки?» І так само, як і напочатку довгого сповідального листа, приписувалось суттєве прохання: «Прошу не називати мене ім'ям».

Тому хай читач не сумнівається: лист до редакції надійшов не анонімний. Може саме тому я й повірив написаному одразу і готовий був запропонувати лист для опублікування в газеті. Але треба було перевірити факти.

А факти ось які. Найголовніший, повторюваний у листі кілька разів: в селі Шарівці Олександрійського району до п'ятиць ставляться поблажливо. Й автор листа підтверджує це на кількох сторінках учнівського зошита розповіддю про працівників нафтобази у Шарівці завідувача Савелія Васильовича Степаненка і сторожа Петра Олексійовича Багна. Мовляв, п'ють якщо не кожного дня, то через день і не тільки в позаробочий час, а що найголовніше — на роботі. І ніхто до них не має діла, бо дирекції місцевого радгоспу вони не підлягають — начальство їх не в Шарівці.

«Петро Багно раніше працював столяром у радгоспі. Був, можна сказати, майстром своєї справи. Кого не спитайте у Шарівці — ніхто не скаже, що він лінивий. Майже всі хати в селі перекрив він та його товариші. Ото все з тих дахів і почалося. Люди дають майстрам поїсти, а заодно й пляшку ставлять на стіл до обіду...».

Далі в листі повідомлялось, що від горілки потерпають, зрозуміло, не тільки самі п'яниці, а й їхні сім'ї. Що у хаті Багнів нерідко зчиняються сварки. А в сім'ї ж дві дівчинки-школярки...

Я їхав у Шарівку і думав: ніхто так не потерпає від п'яниці, як діти його. Якщо не фізично, то морально. Чому може дітей навчити такий батько, як він може їх виховувати, яке ставлення до найріднішої людини в їхніх душах? І вже уявлялись мені ті дівчатка обійденими, як це здебільшого буває в таких випадках, не тільки батьковою, а й матірною увагою, якій також бракує часу на виховання за цими «сварками».

Але перша у Шарівці людина, з якою я заговорив про лист до редакції, голова профкому бурякорадгоспу Анатолій Ясінський переконував мене всі карти: благополучні сім'ї і в Степаненка, і в Багна. Більше того: жінка Петра Олексійовича Валентина Федорівна — шанована в селі людина, депутат сільської Ради народних депутатів, діти ачаться в школі добре.

— А що впливає... Ну як впливає? Як усі. А щоб хтось там назвав Багна гірким п'яницею — такого не знаю...

Поряд із добротним будинком дирекції бурякорадгоспу — нова світла будівля десятиріччя. У Шарівці взагалі більшість будинків адміністративних і будівель культурних закладів — нові, світлі, просторі.

У школі мав розмову із семикласницею Інною Багно.

Згодом я не раз перебиратиму в пам'яті ту нашу розмову і знову й знову не переставатиму дивуватись: як вона по-дорослому мислить, тринадцятирічна півнерка!

— Не знаю, чого батько покинув столярню і пішов працювати сторожем на нафтобазу... Може, вигнали, не знаю... Зате тепер має доброго товариша по царці... Вся рідня вмовляла не товаришувати з Савою Васильовичем, який моєму батькові мало не в батьки годиться, але вони — нерозлийвода. Горілка їм дорожча за все на світі...

Вона вмовляє й дивиться в вікно,

ЗЛО

але я знаю — вона нічого не бачить, вона дивиться в себе. Може щось згадує, може...

— Не знаю, — раптом вгадує вона мої думки, — чи це добре, що я так про рідного батька розкажу, але я хочу, щоб він був кращий... Він добрий. Якби не ця горілка... Ні, він не б'ється, спокійний, проте сварки в хаті часто бувають. Мама йому дорікає, бо кому це подобається? Ще як тверезий, то нічого мені не каже, а як вип'є: «Ти знов те залізо тягаєш у школу? Скільки його їм треба...». Це про металолом. Чесне півнерське, він би ніколи такого тверезим не сказав. Батька треба слухати, але я не слухаю... Хіба це добре?

Ще раз, читачу, пробіжи очима ці рядки-сповідь і ти зі мною погодись: тринадцятирічна півнерка свідомо того, яка роль відводиться батькам у сім'ї. Батько ж із цієї роллю не справляється. І вина цьому одна — пияцтво.

— Я вдягнена і взута добре, як усі мої подружки, і хата в нас така, як у людей, і в хаті все є. Але немає найголовнішого — немає злагоди в сім'ї. Людям цього не видно. І мені соромно комусь сказати, що за сім років батько й разу не заглянув у мій щоденник, не поцікавився...

Так, ці сімейні незгоди уже давно болять дівчині. Тим більше відмінності, авторитетні (про це мені говорили вчителі) учениці, активістки.

— Інно, а молодшій сестричці ти допомагаєш готувати уроки?

— Ні, вона сама. І ще й сердиться, коли її щось підказую.

Портрет другокласниці Людмили Багно — на шкільній дошці пошани.

— Це я тебе трохи забрав з уроку, — вибачаючись на прощання.

— А, нічого, — а нас зараз хімія, один з моїх улюблених предметів, то я його й найбільше вчу. Ще, мабуть, тільки поопитували домашнє завдання, а на пояснення нового матеріалу я встигну.

— Ким хочеш бути — ще не думала над цим?

— Лікаркою, — так швидко, без миті заганяння спалахують її очі. — В Дніпропетровський медінститут після десятого класу буду вступати.

І зараз гаснуть іскорки в її очах, а в кути губ ковається гірка посмішка.

ка: — Людей лікуватиму від алкоголізму...

І в мене перехоплює дихання. ГОРІЛКА — це отрута. Пияцтво — зло. І не треба доводити сьогодні, яких бід воно приносить у наше життя, яких наслідків від цього треба чекати в майбутньому.

— Ми теж, — говорить голова Шарівської сільської Ради народних депутатів В. К. Воронько, — комісію відповідно створили, лекції на антиалкогольну тематику читаємо, наочну агітацію по можливості в громадських місцях, на робочих місцях... Ну й роботу проводимо...

— А про Степаненка й Багна що скажете?

— Петро Олексійович... Було трохи... По-моєму, за п'янку його і з роботи в радгоспі попросили... Але він не так, щоб чимось виділявся: не хуліганить, нікого не зачіпає — спокійний чоловік... І діти ж вчатьс

добре, жінка — депутат...

— В листі пишуть, що й у робочий час вони не проти хильнути.

— Ну, це вже хтось занадто. Саво Васильович уже не перший рік на такій відповідальній посаді, ветеран війни...

Під ногами порипує натрушений аноті сніжок, машини раз за разом обдають нас холодним морозним повітрям — дорога до нафтобази від центру села недалеко. Ми з головою профкому бурякорадгоспу і головою сільради йдемо поговорити з начальником нафтобази С. В. Степаненком (може й сторожа застанемо), бо сам Савелій Васильович відмовився від зустрічі: роботи, мовляв, багато.

В конторі нафтобази тепло. Господар зустрічає привітно.

— Брехня в цьому листі з початку й до кінця, — сердиться Степаненко. — Анонімка. Ви поменше слухайте цих анонімників, вони що хоч можуть напести про людину!..

Бачу, як знічуються, відвертають очі в куток голова сільради і голова профкому бурякорадгоспу.

— Савелію Васильовичу, як й зараз ось п'яні... На роботі...

І тільки тоді він вмовляє.

Нам нема більш про що говорити. Навіть покидаючи тепле приміщення, я почував себе винуватцем за ці холодні відвідання. Чому? Що сказав чоловікові в очі про те, що повинні були уже давно сказати люди, які стояли поруч? А може, вони й назвали?

— Бач, як воно... — порушує довгу мовчанку по дорозі назад Володимир Капітонович. — Треба буде поговорити зі Степаненком...

Ні, тільки говорити сьогодні мало. Це не повністю відповідь на Указу і тим нормам співжиття, на які уже серйозно перелаштовуються сьогодні усі громадяни країни.

І ЯКОСЬ сама по собі написалася мораль. Я не збирався моралізувати і не повинен цього робити — читає і сам виведе мораль без підказки. Але треба було відповісти автору листа на запитання, відповісти конкретно, без недоводок. Давайте будемо дивитися правді в вічі: чи питаємо ми з п'яниці так, як вони цього заслуговують?

В. БОНДАР,
спецкор «Молодого комунара».

КАЛЕЙДОСКОП

«ДИСК-ЗАЛУ»

Останнім часом шанувальники сучасної музики в один ряд з «патріархами» рок-сцени почали ставити московську групу «Зодчі» (керівник Юрій Давидов). Колектив виступає в основному з пародійними шоу. Нпн і працює над новою програмою, за словами Ю. Давидова, «серйознішою» від попередніх, музику до якої лише гітарист ансамблю Юрій Лоза.

А ансамбль «Рок-ательє» донедавна виступав лише в спектаклях Московського театру імені Ленінського комсомолу, але тепер має намір продовжити почату недавно концертну діяльність, готує матеріал для запису першого диска-гіганта на фірмі «Мелодія», а також скоро приступити до репетицій нової музичної вистави у постановці Марка Захарова.

Знайомство з диско-текою Новомиколаївського будинку культури почалося, однак, не з музики, а з телефонного дзвінка до редакції:

— Допоможіть! Міліціонер, що чергує на дискотеці, прискіпується до нашої програми, каже, що в ній багато іноземщини, вважає такою і прибалтійську музику. Ще й забороняє дівчатам появлятися на вечорах у брюках! Хіба це правильно?

Оскільки дзвонив сам директор будинку культури В. П. Журавльов, я зрозуміла, що мова йде не про локальне непорозуміння, а про певну систему у взаєминах між культурними працівниками і охоронцями порядку, систему, що, певно, не влаштувала обидві сторони.

Так воно і виявилось. Співробітник міліції М. О. Войченко виклав на стіл документи, що засвідчили серйозність претензій до дискотеки. Дружинники Г. Ушаков та Г. Погорелов, котрі чергували на танцю-

вальних вечорах, письмово підтверджували, що, зокрема, 7 грудня там за вечір прозвучало всього 2 радянських піснi, решта номерів — закордонного походження. Це, на думку дружинників, не сприяє формуванню у молоді, що

динку культури. Сліпучі рефлектори, мигтіння світла, глухий напівморок — знайомі до оскоми атрибути дискотанців були на місці. На місці були й дів-

не все те, що прозвучало, справжня музика. Так, хай вона звучить різно, краще й гірше. Але ж хай відідувач ту різницю відчуває, щось співставляє, по-

ТВОЄ ДОЗВІЛЛЯ

Не все те музика,

Музичний побут. Щось у цьому словосполученні піби не в'яжеться. Музика — високе мистецтво, а побут — річ буденна, заземлена. Однак останнім часом музика стала нас уже не тільки супроводжувати, а й переслідувати — по радіо, по телебаченню, в грамзаписах, на магнітній плівці, на дискотечі, у парку, на вокзалі, на пляжі, навіть у таксі — словом, увійшла в побут, та, мабуть, не зовсім з парадного входу. Інакше, не стало б це явище темою всесоюзного рейду ЦК ВЛКСМ «Музичний побут»...

приходить відпочивати в Новомиколаївський будинок культури, правильних естетичних смаків.

Тут же М. О. Войченко дав почитати і свій власний рапорт, де зазначалося, що співробітниця будинку культури Т. І. Онисченко звинувачувала його в тому, що він нібито... підговорив дружинників написати негативні відгуки про дискотечний репертуар.

— Ось, подивіться, — показав Микола Олексійович папір, — я записав усе, що прозвучало в один із вечорів.

«Пламя», «Магнетик бенд», «Синяя птица», «Карнавал», «Крузі...» Все. П'ять композицій вітчизняних виконавців на 20 прокручених. Тут уже підговорювати нема ніякої необхідності...

Не відходячи, так би мовити, від каси, я одного вечора відправилася на Новомиколаївку. Дискотека працювала в холі бу-

ЩО ЗВУЧИТЬ

дата в брюках — ніхто їм проходити в зал не перешкоджав. На місці був, зрештою, і репертуар — на тому місці, про яке говорили в міліції. Прозвучало зо два десятки композицій, з них я упізнала голос М. Боярського, ну, і ще разів два-три долинули до вуха російські слова...

Давайте говорити відверто. Не все те, що записано нашими артистами, айте широкого тиражування. Не всьому створеному на Заході ми повинні перекривати кисень. Не все те, що звучить не «по-нашому», бездарне чи протиснуто ворожою ідеологією. (В кінці вечора В. П. Журавльов переконував, що більшість номерів належали ансамблям із соціалістичних країн). Але й

дійшов від стандартної текстівки і скоромовкою повідомив залу: «Ви, певно, стомилися, тож відпочиньте», — і включив плавну мелодію, повільний танець.

Пригадую, як в період зародження дискотек дівчата бідкалися, що часом буває незручно підпирати на танцях стіну, коли тебе не запрошують. О, сьогодні це питання зняте з порядку денного. Той плавний танець, про який я згадала, був єдиним за весь вечір — можна якось перестояти. Та й, схоже, настали часи хлопців підпирати стіну — я зауважила, що кілька юнаків не ворушилися з місця й раз-у, крім того моменту, коли в кінозалі почалися мультфільми.

Сеанс цей вимагає ок-

ремого слова. В самі ідеї його нічого згубного нема, хоч якийсь тайм-аут у громоподібній музиці потрібний. А от зміст... Ну гаразд, кожна серія «Ну, постригай!» цікава глядачу будь-якого віку. На інший же показаний того разу фільм не варто було б допускати дітей навіть після шістнадцяти. Стрічка «Как Петя Пяточкин слоников считал» заслуговує не більш ніж п'ятирічного глядача!

Не хочу, щоб після цієї публікації Вячеслав Петрович Журавльов подумав щось на зразок: «За моє життя та ще мене й бито». Мовляв, до нас прискіпувалися, ми поскаржилися, а нам редакція ще й додала. Де в чому культурці цінників можна підтримати. Скажімо, якщо колись мала місце «фільтрація» відвідувачок за принципом «у платті заходь, а в брюках — до побачення», то це вже непотрібна самодіяльність. Правда, того вечора в мене склалося враження, що в цьому питанні має місце навіть надмірний лібералізм — кілька хлопців дефілювали по залу в яскравих спортивних штанах із лампасами.

Про все це мала на меті поговорити з В. П. Журавльовим докладніше, після всього. Та розмова вийшла зовсім не такою, як очікувалося:

— Нема в нас уже дискотек, все, розбіглися хлопці.

І що, зовсім нема бажання зробити дискотечні вечори не такими, як тут було описано, а змістовнішими, різноманітнішими, культурнішими?

Н. ДАНИЛЕНКО, спецкорр «Молодого комунар», м. Кіровоград.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

Паромщик

Музына И. НИКОЛАЕВА.

Стихи Н. ЗИНОВЬЕВА.

Упала ранняя звезда,
В полях прохлады,
Плышет паром, поет вода
О чем-то рядом.
И там, где светится река
У тихой роши,
Соединяет берега
Седой паромщик.

ПРИПЕВ:

Разлуч так много на земле
И разных судеб,
Надежду дарит на заре
Паромщик людям.
То берет левый берег им,
То берет правый.
Влюбленных много —
Он один у переправы.

Струится время без конца
У тихой роши,
Всплывает юные сердца
Седой паромщик.
Но нас с тобой соединит
Паром не в силах —
Нам никогда не повторит
Того, что было.

ПРИПЕВ

Концерт на фермі

У тваринників Ульяновського відділка Маловісківського цукрокомбінату побувала з концертною програмою агібригада нашої школи-інтернату. Гостей радо зустріли завідувач фермою Анатолій Андрійович Бойко, секретар комсомольської організації цукроварного підприємства Олена Живаго, дружини колектив тваринників. Хлопчики та дівчатка довідалися про умови праці доярки, ознайомилися з досвідом роботи Валентини Новак, Надії Бугай, Галини Бойко та інших тваринниць відділка.

Зворушливою була зустріч з колишньою вихованкою школи-інтернату Галиною Ліхницькою. Коли дівчина теж побувала на одній із ферм ра-

йону, вподобала роботу доярки. Молода робітниця сьогодні трудиться на совість, взяла на себе підвищені соціалістичні зобов'язання. Потім у червоному кутку молочнотварної ферми під гаслом «Беремо з комуністів приклад» відбувся концерт. Тваринники відділка вручили дітям пам'ятні сувеніри, подарунки.

Агібригаду з числа кращих учнів Маловісківської школи-інтернату організували старша піонервожата цього навчального закладу Валентина Дмитрієвна Тютюнченко і вчителька музики Ольга Григорівна Гонитель.

В. ЩЕРБАК, учитель Маловісківської восьмирічної школи-інтернату.

Юлія ВЕРШИГОРА назавчась на першому курсі Голованіського СПТУ № 38, майбутній електрик. Юлія солістка училищного ВИА, в репертуарі якого політичні, ліричні, розважальні пісні.

сміт Голованіський.

Фото С. ФЕНЕНКА.

Словник

любителя джазу

Авангардний джаз — умова назва групи стилів та напрямів сучасного джазу, які орієнтуються на модернізацію музичної мови, на освоєння нових, нетрадиційних виразних засобів і технічних прийомів. До авангардного джазу прийнято відно-

сити фрі-джаз, третю течію, експериментальні форми джаз-року та інших.

Гарлемський джаз — спільна назва ряду стильових напрямів негріттанського джазу 20-х та 30-х років, виникнення яких пов'язане з музичним життям Нью-Йоркського району Гарлем. Тут розвинулася самобутня манера виконання блюзу, сформувалася своя школа фортепіанного джазу.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів робітничої молоді та внутрішньогосподарської, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-05; натораторської — 3-61-83.

БН 01014.

Обсяг 0,5 друц. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 25.

Тираж 03 300.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.